§§ 450, 451, 452 jednají o protokolaci v řízení před okresními soudy.	§§ 450, 451, 452 by odpadly.
§ 456 o protokolaci ve věcech nepatrných zachovává dosavadní stav.	§ 456 zůstal by nezměněn.
§ 499. 1. Do protokolu o odvolacím líčení pojat buď skutkový a důkazní přednes a nabídnutí důkazů stran jen potud, pokud uchyluje se od údajů procesních spisů soudce prvního. 2.	Ustanovení odst. 1. § 499 Návrhu by odpadlo.

PRAKTICKÉ PŘÍPADY.

K otázce neplacení výživného manželem manželce při jejím nesouhlasu s rozlukou.

Soudním smírem ze dne 14. května 1925 zavázal se žalobce platiti žalované své manželce na její výživu měsíčně 50 Kč počínaje 1. květnem 1925 pod exekucí, při čemž tato prohlásila, že po roce dá svolení žalovanému k rozluce manželství, jinak že nárok její na smluvené výživné zaniká.

Podle obsahu žaloby žalovaná však po uplynutí jednoho roku souhlasu k rozluce nedala, žalobce však přesto ujednané výživné žalované manželce měsíčně dále platil, na kteréžto výživné žalovaná podle smíru nároku neměla, ježto souhlas k rozluce odepřela, takže prý žalobce přeplatil žalované na výživném za 20 měsíců celkem částku 1000 Kč, jejíhož zaplacení se na žalované žalobou domáhá.

Prvý soud žalobě na základě obsahu soudního smíru vyhověl.

Odvolací soud k odvolání žalované žalobu zamítl. V důvodech rozsudku svého uvádí, že žalobce podle zjištěných okolností věděl, že po uplynutí jednoho roku, když žalovaná odepřela dáti souhlas k rozluce, není podle znění smíru více povinen žalované platiti ujednané výživné. Platil-li přesto, nemůže podle § 1432 obč. zák. domáhati se vrácení zaplaceného výživného.

Soud odvolací souhlasí i s náhledem žalované, že podmínka, pod kterou chtěl žalobce žalované, jako své manželce výživu poskytnouti, jest proti dobrým mravům a nesrovnává se s úmyslem zákona a obecnými názory o slušnosti. Podle § 879 obč. zák. bylo

by ujednání takové nicotné a nemohlo by vyvolati účinků. Pokud pak žalobce platil výživné právě za účelem docílení něčeho nedovoleného, nemohl by je již podle § 1174 první věta obč. zák. zpět požadovati.

V daném případě jde však o výživné, placené po uplynutí jednoho roku, kdy měla žalovaná dáti svolení k rozluce.

Výživné placené po tomto roce bylo výživným placeným bez ohledu na smír, a bylo, jak zpředu uvedeno, placením, ke kterému žalobce ani podle vlastního tvrzení povinen nebyl, nepřihlíží-li se k tomu, že šlo vlastně o výživné placené žalované jako manželce.

Soud prvé stolice neposoudil tudíž věc po stránce právní správně, když žalobě podané z bezdůvodného obohacení vyhověl.

Nejv. s. dovolání žalobcovu nevyhověl. Důvody: Dovolání opřené o důvody § 503 č. 2, 3, 4 c. ř. s. není opodstatněno.

Žalobce se domáhal vrácení částky, kterou zaplatil žalované a na kterou ona podle smíru nároku prý neměla, poněvadž souhlas k rozluce po uplynutí jednoho roku nedala, takže, jak sám praví, ji přeplatil. Již z toho jest patrno, že jde o vrácení plněného nedluhu, jež jest upraveno v § 1431 obč. zák., jak také žalobce v dovolání nadhazuje.

Pro názor projevený dále v dovolání, že nárok jest opřen o kondikci causa data causa non secuta, není podkladu v žalobcově přednesu. Tato kondikce předpokládá, že bylo něco plněno za předpokladu, že nastane nějaký očekávaný příští výsledek, t. j. buď jednání příjemcovo, buď nějaká jiná okolnost. Žalobce však netvrdil, že platil za dobu od 1. května 1926 do 31. prosince 1927 žalované výživné, aby tím docílil, by dala souhlas k rozluce, nýbrž že platil výživné, na které žalovaná podle smíru nároku neměla, tedy k čemu podle smíru nebyl povinen.

§ 1431 obč. zák. však předpokládá, že někdo plnil závazek omylem předpokládaný, t. j. že se pokládal za povinného, ač jím vůbec nebyl. Bylo tedy věcí žalobce tvrditi a prokázati takový omyl. To však žalobce neučinil, a bylo již proto zamítnutí jeho žalobního nároku odůvodněno.

Když tomu tak jest, není třeba se obírati vývody, jimiž dovolatel provádí uplatňované dovolací důvody.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 19. prosince 1931 č. j. Rv I 680/30. Dr. Koutník.